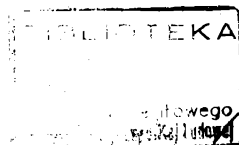

20 marca 1928 r.

URZĄD PATENTOWY

G 10 d 1100

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 8302.

Kl. 51 c 3.

Hans Westermann jr.
(Hamburg, Niemcy)
i Philipp Hellmich
(Hamburg, Niemcy).

Noga dla instrumentów smyczkowych.

Zgłoszono 7 maja 1927 r.

Udzielono 18 stycznia 1928 r.

Pierwszeństwo: 20 września 1926 r. (Niemcy).

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest sposób wykonania nogi dla instrumentów smyczkowych, takich jak kontrabas, wiolonczela, gamba i t. p., a celem wynalazku jest powiększenie tonu tych instrumentów.

Wielkość tonu i pełnia dźwięku wspomnianych instrumentów smyczkowych zależy w znacznym stopniu od podstawy, na której jest ustawiona noga instrumentu w czasie grania. Dywany tłumią głos instrumentu, podstawy wewnątrz puste wzmacniają ton. Z tego powodu przestrzenie przeznaczone dla orkiestry wykonuje się w ten sposób, żeby miejsca przeznaczone dla instrumentów smyczkowych z nogami były pod spodem puste.

Ten sam wynik osiąga się w myśl wynalazku znacznie prostszym sposobem, mianowicie przez zaopatrzenie wspomnianych instrumentów w wydrążoną nogę, mającą połączenie z przestrzenią rezonacyjną instrumentu. W ten sposób osiąga się duży rezonans, niezależny od podstawy, na której jest ustawiony instrument, gdyż fale głosowe powstające wewnątrz instrumentu wchodziły w wydrążenie nogi i odbijają się zpowrotem do pudła instrumentu.

W celu stworzenia jeszcze lepszych warunków dla powstawania tonu wyłożono wewnątrz nogi instrumentu metalem.

Na rysunku przedstawiono przykład wykonania przedmiotu wynalazku.

Fig. 1 przedstawia podłużny przekrój nogi umocowanej w pochwowej nasadzie instrumentu smyczkowego, a fig. 2 — w przekroju ostre zakończenie nogi.

W dolnej części pudła instrumentu jest umocowana pochwa *a*, której nasada wchodzi do wnętrza *e* pudła. W pochwie *a* jest osadzona wymiennie noga *b*, której górne zakończenie stożkowe jest zaciśnięte w pochwie *a*. Noga *b* jest wydrążona i wewnątrz jest wyłożona mosiężną rurą *c*, sięgającą w przybliżeniu do $\frac{1}{3}$ długości rury licząc od dołu. Dolny koniec rury *c* jest zamknięty kolcem *f*, którym noga spoczywa na podłodze. W pochwie *a* jest umocowana druga rura *d* z mosiądzu lub temu podobnego materiału; górny koniec tej rury wystaje do wnętrza pudła *e* poza górną nasadę pochwy *a*, a dolny koniec wystaje wdół ze stożkowo rozszerzającego się otworu pochwy *a*. Dolna część rury *d* jest zakończona stożkowo. Gdy noga *b* jest wsunięta w stożkowy otwór pochwy *a*, to dolny koniec rury *d* wchodzi do wnętrza wydrążenia nogi *b* i łączy szczelnie wnętrze nogi z wnętrzem *e* instrumentu.

Zamiast kilku rur (dwóch lub więcej) umieszczonych w pochwie i w nodze, można dać tylko jedną rurę, umieszczoną np. w nodze i sięgającą górnym końcem przez pochwę *a* aż do wnętrza *e* instrumentu.

Kolec *f* nogi *b* jest również wydrążony

(fig. 2), aby objętość pustego wnętrza nogi była jak największa.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Noga dla instrumentów smyczkowych, znamienna tem, że jest wewnątrz wydrążona, a jej puste wnętrze jest połączone z przestrzenią rezonacyjną (*e*) instrumentu.

2. Noga według zastrz. 1, znamienna tem, że wewnętrzna powierzchnia wydrążenia nogi (*b*) jest wyłożona metalem (*c*).

3. Noga według zastrz. 1 i 2, znamienna tem, że w wydrążeniu nogi (*b*) znajduje się rura (*c*), stanowiąca wyłożenie wewnętrznej ściany wydrążenia i zakończona kolcem (*f*), który zamyka od zewnątrz wydrążenie nogi (*b*).

4. Noga według zastrz. 1—4, znamienna tem, że rura będąca wyłożeniem wewnętrznej powierzchni wydrążenia składa się z dwóch części (*c*, *d*), z których jedna jest umocowana w nodze (*b*), a druga w pochwie (*a*), w której osadzona jest noga.

5. Noga według zastrz. 4, znamienna tem, że końce obu części (*c*, *d*) rury schodzą się ze sobą szczelnie.

Hans Westermann.
Philipp Hellmich.
Zastępca: Dr. inż. M. Kryzan,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

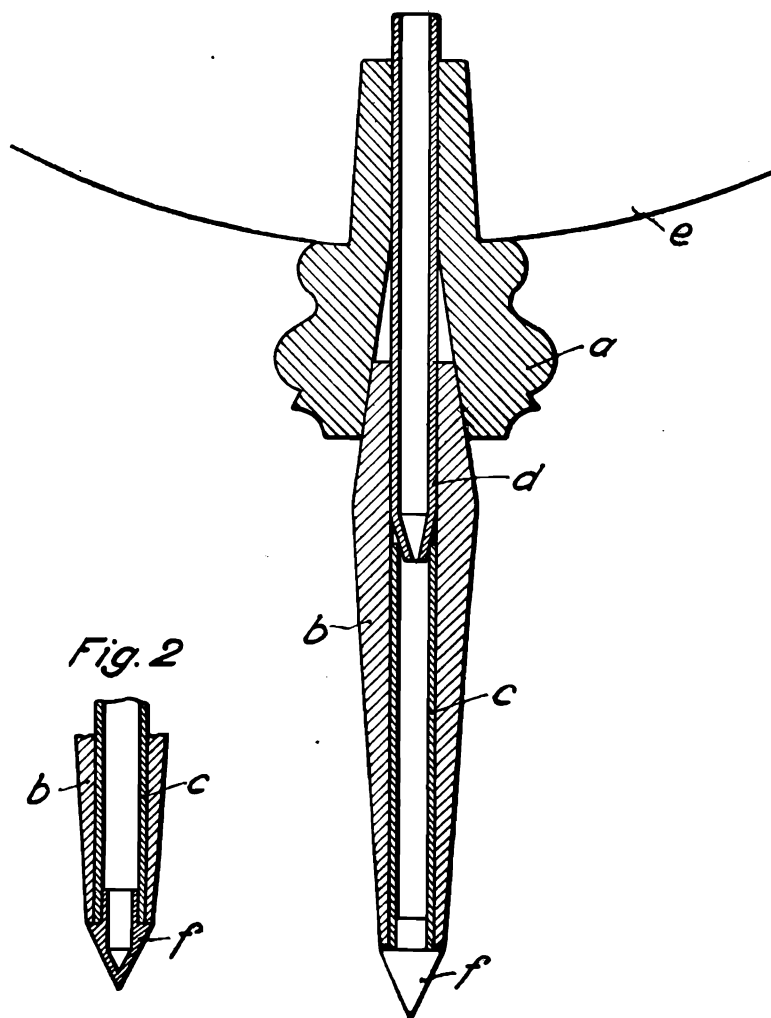

Fig. 2